

reurens Argumentation herover skal jeg ikke gjengive, da det vilde blive altfor vidtløftigt; men den staaer i en Anmærkning til Rescriptet. Han siger, som sagt, at Grundlovens Mellemkomst indeholder et nyt Argument imod at tillægge Administrationen denne Myndighed til at affædige Skolelærere udenfor de 2 nævnte Tilfælde. Herefter stiller det sig for mig som ikke meget tvivlsomt, at den Mening er den rette, at der ikke tilkommer Ministeren Myndighed til at affædige Skolelærere ad administrativt Veie udenfor de 2 Tilfælde, som ere nævnte i Skoleordningen. Jeg skal tilføie, at foruden at dette allerede vilde være min Mening efter tidligere Data, har en nu atter mellemkommende Lov, nemlig Loven af 1856, lagt et nyt og temmelig stærkt Argument i Bægttskaalen til Fordeel for den Mening, jeg har. Naar Skolelærere tidligere affædigeedes, kunde der tillægges dem Pension udenfor lovbestemte Regler, men nu have vi i Loven af 1856 aldeles bestemte Regler for, i hvilke Tilfælde en affædiget Skolelærer skal have Pension, og i hvilke ikke. Betænter man imidlertid, at selve Cancelliet, dengang det tvivlende tillagde sig selv den Myndighed at affædige Skolelærere, dog ikke meente at være i Besiddelse af den anderledes, end at der skulde gives den Affædigeede Pension, seer man jo, at denne Myndighed, selv om Ministeriet nu vilde tillægge sig den, vilde blive en ganske anden; thi naar Ministeren nu administrativt vilde affædige en Skolelærer, vilde han ikke med det Samme kunne bestemme Skolelærerens Pension, idet Loven af 1856 staaer der med sin uomstødelige Bestemmelse om, naar Skolelæreren skal have Pension, og naar ikke. Naar altsaa Ministeren affædiger en Skolelærer, som endnu ikke har faaet Afgang til Pension, faaer han Intet, naar han gaaer af, og Ministeren vilde altsaa, ved nu at tillægge sig den Myndighed, som Cancelliet tidligere tvivlende tillagde sig selv, tillægge sig en langt større Myndighed, end Cancelliet nogenfinde har tillagt sig; men naar dette er saa, bestyrker det yderligere, at en saadan Myndighed ikke tilkommer Ministeren. Jeg maa imidlertid tilføie som min Anskuelse — og jeg troer, det ogsaa er mine Medspørgeres

Anskuelse —, at det vilde være uhenfigtsmæssigt, om Administrationen ikke fik en Affædigelsesret ogsaa udenfor to saadanne ganske lovbundne Tilfælde; men naar man indrømmer dette — og derom kunne vi Alle være enige —, kommer man ikke videre end til at sige: Altsaa er der et Hul i Lovgivningen, som skal udfyldes, og naar Ministeren vil have sig tillagt en Myndighed til at affædige udenfor de to i Anordningen nævnte Tilfælde, maa han ikke allerede nu udøve denne Myndighed, men skal komme til Nøgstdagen, for med os at faae vedtaget de Regler og de Billaar, under hvilke en saadan Affædigelsesmyndighed skal tillægges ham. — Med denne Motivering, saavel i Henseende til det Factiske som til det Retlige, tillader jeg mig at stille den Forespørgsel til den høitærede Minister:

„Anseer den høitærede Minister det for lovmedholdeligt, at et Skolelærerembede besættes ved Embedsbytning, uden forud at have været bekendtgjort som ledigt paa den i Lov af 8de Marts 1856 § 9 foreskrevne Maade?“

Anseer Ministeren sig bemyndiget til ved Resolution at affædige en Skolelærer udenfor de Tilfælde, hvor Skolelæreren findes ikke at have erhvervet sig tilstrækkelige Kundskaber eller formedelst Alderdom og Evagthed at være uduelig til at vedblive sit Kald? — I bekræftende Fald: hvorpaa grunder Ministeren sin Formening om at have en saadan Bemyndigelse? og hvilke ere efter Ministerens Formening Betingelserne for dens Udøvelse?“

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg veed ikke, om det ikke er gaaet flere ærede Medlemmer her i Salen saaledes, som det er gaaet mig ved at høre denne Interpellation, navnlig Begyndelsen deraf, nemlig, at de ere blevne forundrede over at høre fremdragne to aldeles specielle Tilfælde, medens der var stillet en aldeles principiel Interpellation til mig. Disse to specielle Tilfælde, der saaledes ere blevne fremdragne og brugte som historisk Indledning til Interpellationen, ere mig naturligvis vel bekendte. Dersom jeg nu vilde — og jeg kan det — berigtige den factiske Fremstilling, som den ærede Interpellant gav, saa vilde Resultatet